RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

18. marts 2010 *

I sag T-94/08,

Centre de coordination Carrefour SNC, Bruxelles (Belgien), ved avocats X. Clarebout og K. Platteau,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved J.-P. Keppenne, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2008/283/EF af 13. november 2007 om den støtteordning, Belgien har indført for koordinationscentre etableret i Belgien, og om ændring af beslutning 2003/757/EF (EUT 2008 L 90, s. 7), for så vidt som medlemsstaten ikke fastsætter en rimelig overgangsperiode,

har

* Processprog: fransk.

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Papasavvas (refererende dommer) og A. Dittrich,

justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. juli 2009,

afsagt følgende

Dom

Baggrund for tvisten

1 Den belgiske skatteordning for koordinationscentre, der afviger fra de almindelige regler, er reguleret ved kongelig anordning nr. 187 af 30. december 1982 om oprettelse af koordinationscentre (*Moniteur belge* af 13.1.1983, s. 502), som suppleret og ændret flere gange.

2 Et koordinationscenter kommer i betragtning til ordningen efter forudgående individuel godkendelse ved kongelig anordning. For at opnå godkendelse skal centret være en del af en koncern af multinational karakter, der råder over kapital og reserver til en værdi af mindst 1 mia. BEF og har en årsomsætning, hvoraf den konsoliderede værdi er på mindst 10 mia. BEF. Kun visse forberedelses-, hjælpe- eller centraliseringsakti-

viteter er tilladt, og selskaber fra den finansielle sektor kommer ikke i betragtning til denne ordning. Koordinationscentrene skal i Belgien have et personale, der svarer til mindst ti fuldtidsansatte, når de har været aktive i to år.

3 Godkendelsen af centret er gyldig i ti år og kan forlænges for en tilsvarende periode.

4 Koordinationscentrenes skatteordning blev ved indførelsen undersøgt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. I beslutninger, der blev meddelt ved skrivelser af 16. maj 1984 og 9. marts 1987, var Kommissionen især af den opfattelse, at en sådan ordning, der var baseret på et system med fast indkomstansættelse af koordinationscentrenes indkomst, som udgangspunkt ikke indeholdt støtteelementer.

5 Efter at Kommissionen den 11. november 1998 havde vedtaget en meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne (EFT C 384, s. 3), foretog den en generel undersøgelse af medlemsstaternes skattelovgivning set i lyset af statsstøttereglerne.

6 I den forbindelse anmodede Kommissionen den 12. februar 1999 de belgiske myndigheder om visse oplysninger bl.a. vedrørende ordningen for koordinationscentrene. De belgiske myndigheder svarede i marts 1999.

7 I juli 2000 meddelte Kommissionens tjenestegrene de nævnte myndigheder, at ordningen sandsynligvis skulle betragtes som statsstøtte. Med henblik på iværksættelse af samarbejdsproceduren opfordrede Kommissionens tjenestegrene i overensstemmelse med artikel 17, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 88 EF] (EFT L 83, s. 1) de belgiske myndigheder til at fremsætte deres bemærkninger inden for en frist på en måned.

8 Den 11. juli 2001 vedtog Kommissionen i medfør af artikel 88, stk. 1, EF fire forslag til passende foranstaltninger, bl.a. med hensyn til ordningen for koordinationscentrene. Kommissionen foreslog de belgiske myndigheder, at disse indvilligede i at foretage et vist antal ændringer af ordningen, og foreskrev samtidig som en overgangsordning, at de centre, der var godkendt forud for det tidspunkt, hvor disse foranstaltninger blev accepteret, fortsat kunne være omfattet af den tidligere ordning frem til den 31. december 2005.

9 Da de passende foranstaltninger, som var blevet foreslået, ikke blev accepteret af de belgiske myndigheder, indledte Kommissionen ved beslutning meddelt i skrivelse af 27. februar 2002 (EFT C 147, s. 2) den formelle undersøgelsesprocedure i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 659/1999. Kommissionen opfordrede bl.a. Kongeriget Belgien til at fremsætte sine bemærkninger og til at fremlægge alle relevante oplysninger med henblik på en vurdering af den pågældende foranstaltning. Kommissionen opfordrede ligeledes medlemsstaten og interesserede parter til at fremsætte bemærkninger og til at fremlægge alle oplysninger af betydning ved afgørelsen af, om der hos de af den omhandlede ordning omfattede virksomheder var en berettiget forventning, som gjorde det påkrævet at fastsætte overgangsforanstaltninger.

10 Som følge af den formelle undersøgelsesprocedure vedtog Kommissionen den 17. februar 2003 beslutning 2003/755/EF om Kongeriget Belgiens støtteordning til fordel for koordinationscentre, som er hjemmehørende i Belgien (EUT L 282, s. 25, herefter »beslutningen fra 2003«).

11 Artikel 1 og 2 i beslutningen fra 2003 har følgende ordlyd:

»*Artikel 1*

Den skatteordning, som i øjeblikket er gældende i Belgien til fordel for de koordinationscentre, som er godkendt på grundlag af kongelig anordning nr. 187, udgør en støtteordning, der er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Belgien forpligtes til at ophæve eller ændre den i artikel 1 omhandlede støtteordning med henblik på at gøre den forenelig med fællesmarkedet.

Fra datoen for offentliggørelse af denne beslutning må fordelen ved denne ordning eller dele heraf ikke længere tilkendes nye støttemodtagere og heller ikke opretholdes ved forlængelse af løbende godkendelser.

Hvad angår centre, som allerede er godkendt inden den 31. december 2000, kan ordningen fortsættes til udløbsdatoen for den enkelte godkendelse, såfremt denne er i kraft på datoen for meddelelsen af denne beslutning, og indtil senest den 31. december 2010. I overensstemmelse med andet afsnit må, i tilfælde af forlængelse af godkendelsen før denne dato, fordelene ved den ordning, som er genstand for denne beslutning, ikke længere tilkendes, selv ikke midlertidigt.«

12 Allerede den 6. marts 2003 rettede Kongeriget Belgien sideløbende henvendelser til Kommissionen og Rådet, hvori det fremsatte anmodning om, at »der foretages det nødvendige for, at de koordinationscentre, hvis godkendelse ud[løb] efter den 17. februar 2003, kan forlænges indtil den 31. december 2005«. Denne anmodning blev den 20. marts og den 26. maj 2003 fornyet i henhold til artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, EF.

13 Kongeriget Belgien og sagsøgeren, organisationen Forum 187, som er en sammenslutning af koordinationscentre, anlagde den 25. og 28. april 2003 sag med påstand om udsættelse og hel eller delvis annullation af beslutningen fra 2003 (sag C-182/03 og sag T-140/03, senere sag C-217/03, sag C-182/03 R og sag T-140/03 R, senere sag C-217/03 R).

14 Ved kendelse af 26. juni 2003, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (forenede sager C-182/03 R og C-217/03 R, Sml. I, s. 6887, herefter »Forum 187-kendelsen«), udsatte Domstolens præsident gennemførelsen af beslutningen fra 2003, for så vidt som den forbyder Kongeriget Belgien at forlænge de godkendelser af koordinationscentre, der var gældende på tidspunktet for meddelelsen af den nævnte beslutning.

15 Som Forum 187-kendelsen bemyndigede dem til, forlængede de belgiske myndigheder de godkendelser af koordinationscentre, som udløb mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005. Bortset fra fire centre, som fik en forlængelse på ubestemt tid, blev alle godkendelserne, herunder sagsøgerens, Centre de coordination Carrefour SNC, forlænget med en periode, der udløb den 31. december 2005.

16 Ved Rådets beslutning 2003/531/EF af 16. juli 2003 om den belgiske regerings ydelse af støtte til fordel for visse koordinationscentre, der er etableret i Belgien (EUT L 184, s. 17), vedtaget på grundlag af artikel 88, stk. 2, EF, erklæredes »[d]en støtte, som Belgien frem til den 31. december 2005 påtænker at yde til virksomheder, der pr. 31. december 2000 er godkendt som koordinationscentre i henhold til kongeligt dekret nr. 187 […], og hvis godkendelse udløber mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, forenelig med fællesmarkedet«. Den 24. september 2003 anlagde Kommissionen et annullationssøgsmål til prøvelse af denne beslutning (sag C-399/03).

17 Den 22. juni 2006 annullerede Domstolen en del af beslutningen fra 2003, i det omfang den ikke indeholder overgangsforanstaltninger for så vidt angår koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af den pågældende beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse (Domstolens dom af 22.6.2006, forenede sager C-182/03 og C-217/03, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 5479, herefter »Forum 187-dommen«). Samme dag annullerede Domstolen tillige beslutning 2003/531 ved dommen i sagen Kommissionen mod Rådet (sag C-399/03, Sml. I, s. 5629).

18 Ved skrivelse af 4. juli 2006 anmodede Kommissionen Belgien om inden for en frist på 20 arbejdsdage at fremsende en række oplysninger til brug for sin afgørelse af, hvilke konsekvenser den skulle drage af Forum 187-dommen.

19 Den 27. december 2006 vedtog Belgien en lov indeholdende forskellige bestemmelser (*Moniteur belge* af 28.12.2006, s. 75266, herefter »loven fra 2006«), der åbnede mulighed for at forlænge godkendelsen af alle de koordinationscentre, der anmodede om det, indtil den 31. december 2010, eventuelt med tilbagevirkende kraft. Bortset fra de centre, hvis godkendelse var blevet forlænget i henhold til Forum 187-kendelsen i perioden mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, gjaldt denne mulighed ifølge loven fra 2006 også for de centre, hvis godkendelse udløb i perioden mellem den 1. januar 2006 og den 31. december 2010, samt for et ikke nærmere angivet antal centre, hvis godkendelse ville udløbe senest den 31. december 2005, men som ikke forinden havde indgivet nogen anmodning om forlængelse. Denne lov blev ikke anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 88, stk. 3, EF, men dens ikrafttræden blev underlagt Kommissionens bekræftelse af, at den ikke rejste indsigelse mod den.

20 Efter adskillige rykkere og skriftveksling med Kommissionen fremsendte de belgiske myndigheder den 16. januar 2007 de oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om den 4. juli 2006. De fremsendte supplerende oplysninger ved skrivelser af 8. og 16. februar 2007. Desuden fandt der tre møder sted mellem Kommissionen og de pågældende myndigheder, den 5. og den 15. februar samt den 5. marts 2007.

21 Ved skrivelse af 21. marts 2007 meddelte Kommissionen de belgiske myndigheder, at den havde besluttet at udvide den formelle undersøgelsesprocedure, den havde indledt den 27. februar 2002 vedrørende ordningen for koordinationscentrene. Denne beslutning samt opfordringen til de interesserede til at fremsætte deres bemærkninger til, hvilke overgangsforanstaltninger Kommissionen ifølge Forum 187-dommen burde have truffet, blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 16. maj 2007 (EUT C 110, s. 20).

22 Den 13. november 2007 vedtog Kommissionen som følge af den formelle undersøgelsesprocedure beslutning 2008/283/EF om den støtteordning, Belgien har indført for koordinationscentre etableret i Belgien, og om ændring af beslutningen fra 2003 (EUT 2008 L 90, s. 7, herefter »den anfægtede beslutning«).

23 Den anfægtede beslutning ændrede først og fremmest artikel 2 i beslutningen fra 2003, således at koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af beslutningen fra 2003, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse, dvs. mellem den 18. februar 2003 og den 31. december 2005, fik mulighed for at drage fordel af den omhandlede ordning frem til den 31. december 2005, og således at forlængelsen af deres godkendelser gøres lovlige frem til denne dato. Hvad derefter angår de fire centre, hvis godkendelser var blevet forlænget på ubestemt tid i henhold til Forum 187-kendelsen, angav den anfægtede beslutning, at Kommissionens pressemeddelelse af 16. juli 2003 kunne give anledning til en berettiget forventning hos disse centre om, at de kunne drage fordel af den omhandlede ordning frem til datoen for Domstolens dom i hovedsagen. Da denne dom blev afsagt den 22. juni 2006, og henset til foranstaltningens skattemæssige karakter, anerkender den anfægtede beslutning centrenes berettigede forventning og giver disse koordinationscentre mulighed for at drage fordel af den omhandlede ordning indtil udgangen af den ordinære skatteperiode i det år, hvor dommen blev afsagt. Endelig erklærer den anfægtede beslutning loven fra 2006 uforenelig med fællesmarkedet, for så vidt som den tilsigter en forlængelse af koordinationscentrenes ordning efter 31. december 2005.

24 Den anfægtede beslutnings artikel 1 har følgende ordlyd:

»I artikel 2 i beslutningen [fra 2003] indsættes:

»De koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af nærværende beslutning, eller hvis godkendelse udløber samtidig med eller kort efter denne meddelelse, dvs. i tidsrummet mellem denne meddelelse og den 31. december 2005, kan fortsat nyde godt af koordinationscenterordningen indtil den

31. december 2005. En forlængelse af disse koordinationscentres godkendelse tillades indtil senest den 31. december 2005.««

25 Den anfægtede beslutnings artikel 2 bestemmer:

»De fire koordinationscentre etableret i Belgien, hvis godkendelse er blevet forlænget på ubestemt tid på grundlag af [Forum 187-kendelsen], kan nyde godt af koordinationscenterordningen indtil udløbet af det pr. 22. juni 2006 løbende ordinære skatteår.«

26 Den anfægtede beslutnings artikel 3 har følgende ordlyd:

»[Loven fra 2006] er uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang […] dens bestemmelser åbner mulighed for gennem nye godkendelsesforlængelser at forlænge koordinationscenterordningen til tiden efter den 31. december 2005.

Kommissionen opfordrer følgelig Belgien til at afstå fra at sætte de omhandlede bestemmelser i [loven fra 2006] i kraft.«

27 Hvad angår den anfægtede beslutnings artikel 4 bestemmer den følgende:

»Artikel 1 finder anvendelse fra den 18. februar 2003.«

Proceduren og parternes påstande

28 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. februar 2008 anlagde sagsøgeren denne sag.

29 Ved særskilt dokument, der blev indleveret samme dag, fremsatte sagsøgeren i henhold til artikel 76a i Rettens procesreglement anmodning om anvendelse af hasteproceduren. Kommissionen fremsatte sine bemærkninger til denne begæring den 13. marts 2008, efter udløbet af den fastsatte frist. Den 17. marts 2008 besluttede formanden for Ottende Afdeling at lade disse bemærkninger indgå i sagens akter. Ved afgørelse af 19. marts 2008 har Retten (Ottende Afdeling) afvist anmodningen om en hasteprocedure.

30 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

31 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 2. juli 2009.

32 Under retsmødet blev Kommissionen anmodet om at lade kongelig anordning af 19. december 2008, som tilpassede skattelovgivningen vedrørende forhøjelser i tilfælde af manglende eller utilstrækkelig tidligere betaling fra visse koordinationscentre (*Moniteur belge* af 30.12.2008, s. 68976), indgå i sagens akter, idet sagsøgeren havde anført, at centret ikke havde indsigelser herimod. Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 3. juli 2009 besvarede Kommissionen denne anmodning.

33 Herefter blev den mundtlige forhandling afsluttet den 13. juli 2009.

34 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den ikke fastsætter en rimelig overgangsperiode.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning af sagen eller frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

36 Kommissionen har, uden at den dog formelt har fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114, anført, at søgsmålet skal afvises, da sagsøgeren ikke har søgsmålsinteresse og ikke er direkte berørt af den anfægtede beslutning. Indledningsvis skal formalitetsindsigelsen vedrørende manglende søgsmålsinteresse undersøges.

Parternes argumenter

37 Kommissionen har gjort gældende, at som følge af Forum 187-kendelsen har de belgiske myndigheder alene forlænget sagsøgerens godkendelse indtil den 31. december 2005. Sagsøgeren har efterfølgende flere gange ansøgt om forlængelse af dens godkendelse indtil den 31. december 2010, uden at de belgiske myndigheder dog har efterkommet ansøgningerne. Kommissionen har ligeledes anført, at på tidspunktet for sagens anlæg havde sagsøgeren ikke nogen ret til at drage fordel af den omhandlede ordning, som den kunne påberåbe sig over for de belgiske myndigheder. De pågældende myndigheder synes derimod bevidst at have begrænset godkendelsen til den 31. december 2005, svarende til det tidspunkt, hvor den overgangsperiode, der er fastsat i den anfægtede beslutning, udløb. Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgerens situation således er blevet endeligt fastlagt af de belgiske myndigheder ved deres afgørelse om at begrænse sagsøgerens godkendelse til den 31. december 2005, hvilket aldrig er blevet anfægtet ved de belgiske retter.

38 Den anfægtede beslutning bekræfter således blot sagsøgerens ret til at drage fordel af den omhandlede ordning indtil udløbet af godkendelsen. Datoen den 31. december 2005 er således først blevet fastsat af de belgiske myndigheder og siden godkendt ved den anfægtede beslutning. Den i den anfægtede beslutning fastlagte overgangsperiode bygger endvidere på den omstændighed, at forlængelsen af alle centrenes godkendelser — bortset fra fire af dem — indtil en bestemt dato (mens Forum 187-kendelsen ikke fastsatte en sådan dato) bekræfter den opfattelse, som de belgiske myndigheder og koordinationscentrene havde af en rimelig overgangsperiode. Denne dato er således udtryk for de belgiske myndigheders formål, som er meddelt til Fællesskabets myndigheder, således som det fremgår af første betragtning til beslutning 2003/531.

39 Hvad angår sagsøgerens argument om, at den omstændighed, at de belgiske myndigheder valgte at begrænse forlængelsen til 31. december 2005, udspringer af deres ønske om at overholde deres fællesskabsretlige forpligtelser, har Kommissionen anført, at de pågældende myndigheder ensidigt har valgt at begrænse sagsøgerens godkendelse til den 31. december 2005 uden at være forpligtet hertil af fællesskabsretten. Forum 187-kendelsen suspenderede således beslutningen fra 2003, for så vidt som den forbød forlængelse af koordinationscentrenes godkendelser, uden at fastsætte en tidsgrænse for varigheden af disse forlængelser. De belgiske myndigheder har i øvrigt indrømmet længere forlængelser til visse centre, mens de har afvist at gøre det for sagsøgeren, skønt de havde mulighed for det i henhold til den pågældende kendelse.

40 Hvad angår sagsøgerens argument om, at centret i henhold til en streng anvendelse af belgisk ret har ret til en forlængelse af sin godkendelse i ti år, har Kommissionen gjort gældende, at det ikke tilkommer Unionens institutioner at tage stilling til fortolkningen af belgisk ret. Selv hvis sagsøgeren havde en sådan ret, burde centret ikke desto mindre ifølge Kommissionen have påberåbt sig den ved at anfægte begrænsningen af dets godkendelse, hvilket den ikke har gjort. Dette manglende sagsanlæg synes efter Kommissionens opfattelse at have gjort godkendelsens tidsmæssige begrænsning endelig. Kommissionen har i øvrigt anført, at sagsøgeren ikke har redegjort for, hvorfor dette manglende sagsanlæg er uden relevans, således som den har hævdet.

41 Under disse omstændigheder mener Kommissionen, at sagsøgeren ikke har interesse i at opnå annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som den ikke fastsætter nogen rimelig overgangsperiode. Centret har ikke godtgjort nogen faktisk retlig interesse og har ikke fremlagt nogen indicier til godtgørelse af, at de belgiske myndigheder havde til hensigt at forlænge dets godkendelse efter den 31. december 2005.

42 Sagsøgeren har gjort gældende, at centret har en personlig interesse, som er eksisterende og faktisk, i at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede beslutning.

43 Sagsøgeren har først bestridt, at alene de centre, der har en godkendelse på tidspunktet for sagens anlæg, kan anlægge sag til prøvelse af den anfægtede beslutning. Dette ville således fratage centret enhver mulighed for at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede beslutning. Sagsøgeren er af den opfattelse, at den omstændighed, at forekomsten af en formel godkendelse på tidspunktet for sagsanlægget bliver afgørende for, om sagen kan antages til realitetsbehandling — skønt en sådan godkendelse afhænger af fastlæggelsen af en overgangsperiode i den anfægtede beslutning — mangler relevans.

44 Sagsøgeren har herefter anført, at der foreligger en ret til at drage fordel af koordinationscenterordningen. Centret har i denne forbindelse for det første bestridt, at begrænsningen af varigheden af godkendelsernes gyldighed til den 31. december 2005 skulle udspringe af de belgiske myndigheders anerkendelse af det rimelige i en overgangsperiode, der løber til denne dato. Denne begrænsning udspringer således alene

af Belgiens forpligtelse til at overholde Unionens institutioners afgørelser, og særligt beslutningen fra 2003 og Forum 187-kendelsen. Sagsøgeren er af den opfattelse, at den omstændighed, at de belgiske myndigheder har handlet i overensstemmelse med disse, ikke kan bruges som argument for at nægte sagsøgeren søgsmålsinteresse. Sagsøgeren har for det andet bestridt, at den omhandlede begrænsning er en frivillig retsakt fra de belgiske myndigheders side. Centret henviser i denne forbindelse til den omstændighed, at efter Forum 187-dommen opfordrede de belgiske myndigheder de af dommen berørte centre til at anmode om bekræftelse af deres godkendelse, og til vedtagelsen af loven fra 2006 og forarbejderne til denne lov. Selv hvis det antages, at begrænsningen er frivillig, er sagsøgeren af den opfattelse, at de belgiske myndigheder ikke var berettiget hertil ved kongelig anordning nr. 187, som centret lægger til grund for sin ret vedrørende godkendelsens varighed.

45 Sagsøgeren har gjort gældende, at centrets søgsmålsinteresse ligger i at få en bekræftelse på, at den omhandlede ordning bliver opretholdt efter den 31. december 2005, og i at opnå de belgiske myndigheders anvendelse af kongelig anordning nr. 187. Mere præcist og under henvisning til retspraksis har centret anført, at det kunne gøre sine rettigheder gældende ved de belgiske skattemyndigheder og havde i overensstemmelse med kongelig anordning nr. 187 ret til at opnå en forlængelse indtil den 31. december 2010 af den godkendelse, der udløb den 31. december 2005, hvilket berettiger dets søgsmålsinteresse.

46 Sagsøgeren har i øvrigt anfægtet argumentet om, at centret ikke har fremlagt indicier til godtgørelse af, at de belgiske myndigheder havde til hensigt at forlænge dets godkendelse efter 2005. Centret er af den opfattelse, at den skrivelse, som de belgiske myndigheder har fremsendt til det den 11. juni 2008, udgør et sådant indicium.

47 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at den omstændighed, at de belgiske myndigheder ikke har anmodet om annullation af den anfægtede beslutning, ikke skal have konsekvenser. Hvad angår den omstændighed, at den ikke har anlagt sag til prøvelse af kongelig anordning af 10. juni 2004, er dette uden relevans for spørgsmålet om, hvorvidt nærværende sag kan antages til realitetsbehandling. Så længe der ikke er anerkendt en rimelig overgangsperiode, er ethvert søgsmål mod de belgiske myndigheder i øvrigt uden betydning for sagens afgørelse.

Rettens bemærkninger

48 Det bemærkes, at i henhold til fast retspraksis kan et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun admitteres, såfremt sagsøgeren har en interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af den anfægtede retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel (jf. Rettens kendelse af 30.4.2007, sag T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg mod Kommissionen, Sml. II, s. 1195, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

49 Det skal godtgøres, at den pågældende har en eksisterende og faktisk søgsmålsinteresse (Rettens dom af 17.9.1992, sag T-138/89, NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181, præmis 33), og interessen skal bedømmes på det tidspunkt, hvor søgsmålet er anlagt (Domstolens dom af 16.12.1963, sag 14/63, Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 453, org.ref.: Rec. s. 719, på s. 748, og Rettens dom af 24.4.2001, sag T-159/98, Torre m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 83, og II, s. 395, præmis 28). Søgsmålsinteressen skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse (Domstolens dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

50 Det skal i det foreliggende tilfælde indledningsvis bemærkes, at i overensstemmelse med den anfægtede beslutnings artikel 1, som ændrede artikel 2 i beslutningen fra 2003, kunne sagsøgeren fortsætte med at drage fordel af koordinationscenterordningen frem til den 31. december 2005.

51 Det skal endvidere understreges, at som følge af Forum 187-kendelsen har de belgiske myndigheder ved kongelig anordning af 10. juni 2004 forlænget sagsøgerens godkendelse for en periode, der udløber den 31. december 2005, og at på trods af sagsøgerens

ansøgninger til de belgiske myndigheder har centret hverken opnået forlængelse eller fornyelse af den godkendelse, som det fik tildelt ved den nævnte kongelige anordning.

52 Det skal i denne forbindelse fastslås, at den omstændighed, at sagsøgerens godkendelse var begrænset til den 31. december 2005, alene blev bestemt af de belgiske myndigheder, uden at de var tvunget hertil. Forum 187-kendelsen suspenderede således beslutningen fra 2003, for så vidt som den forbød en forlængelse af koordinationscentrenes godkendelser, uden at fastsætte en tidsgrænse for varigheden af disse forlængelser, bortset fra afsigelsen af Domstolens dom i hovedsagen. Som sagsøgeren i øvrigt har anerkendt i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, kunne de belgiske myndigheder have forlænget sagsøgerens godkendelse på ubestemt tid, hvilket de i øvrigt gjorde for fire centres vedkommende, uanset den omstændighed, at forlængelsen i overensstemmelse med Forum 187-kendelsen ikke kunne have virkninger efter afsigelsen af Forum 187-dommen. Sagsøgerens argumenter om, at de belgiske myndigheders begrænsning af fornyelsen af centrets godkendelse til den 31. december 2005 udsprang af Kongeriget Belgiens forpligtelse til at overholde sine fællesskabsretlige forpligtelser og de argumenter, hvormed det anfægter, at denne begrænsning er en frivillig retsakt fra de belgiske myndigheder, skal således forkastes.

53 Det følger af det ovenstående, at efter den 31. december 2005 havde sagsøgeren ikke længere nogen gyldig godkendelse efter belgisk ret og kunne således ikke længere lovligt drage fordel af skatteordningen for koordinationscentrene. Sagsøgeren har imidlertid i sin stævning anført, at centret fortsatte med at drage fordel af skatteordningen for koordinationscentre efter den 31. december 2005 og særligt i 2006 og 2007. Som svar på et spørgsmål fra Retten vedrørende denne udtalelse, anførte sagsøgeren i sin replik, at det skulle forstås på den måde, at centret for 2006 og 2007 gjorde krav på, at ordningen fandt anvendelse. Dette krav kom særligt til udtryk ved indgivelsen til de belgiske myndigheder af en anmodning om bekræftelse af, at statussen som koordinationscenter blev opretholdt indtil den 31. december 2010, ved indgivelse af selvangivelser for 2006 og 2007 med anvendelse af den omhandlede ordning og endelig ved en vedholdende oplysning til de belgiske myndigheder om centrets holdning. Denne argumentation skal imidlertid forkastes. Den omstændighed, at man har anmodet om anvendelse af ordningen, er således ikke tilstrækkelig til at betragte sagsøgeren som fortsat at have været omfattet heraf i henhold til belgisk ret.

54 Herefter må det fastslås, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en overgangsperiode i Forum 187-kendelsens forstand, som løber efter den periode, der er fastsat i den anfægtede beslutning, dvs. efter den 31. december 2005.

55 Selve formålet med en overgangsperiode er at sikre overgangen mellem to situationer, nemlig i det foreliggende tilfælde mellem en situation, hvor sagsøgeren drager fordel af skatteordningen for koordinationscentre, og en situation, hvor den ikke længere kan drage fordel heraf. Det fremgår således af Forum 187-dommen (præmis 163), at de centre, der er berørt af dommen, herunder sagsøgeren, skal indrømmes en rimelig overgangsperiode til at tilpasse sig konsekvenserne af beslutningen fra 2003.

56 Da sagsøgeren siden den 31. december 2005 ikke længere var omfattet af skatteordningen for koordinationscentre, kan enhver periode efter denne dato, hvori sagsøgeren var omfattet af den omhandlede ordning, ikke betragtes som havende til formål at give centret mulighed for at tilpasse sig, idet det allerede befandt sig i denne nye situation. I tilfælde af at nærværende sag antages til realitetsbehandling, kan sagsøgeren ikke med tilbagevirkende kraft få tildelt en overgangsperiode efter den 31. december 2005, idet en sådan periode ville være uden formål.

57 Den omstændighed, at det er umuligt at drage fordel af en længere overgangsperiode — herunder med tilbagevirkende kraft — i tilfælde af, at centrene ikke længere har en gyldig godkendelse, fremgår endvidere af Forum 187-kendelsen. Inden for rammerne af anmodningen om suspension af beslutningen fra 2003, som forbød forlængelse af visse centres godkendelser, fandt Domstolens præsident, at en afgørelse i hovedsagen, som giver sagsøgerne medhold for så vidt angår overgangsordningen, i vidt omfang vil være virkningsløs, såfremt begæringen om udsættelse ikke tages til følge, idet eventuelle økonomiske foranstaltninger ikke forekommer egnede til med tilbagevirkende kraft at genskabe stabiliteten i retsforskrifterne for koordinationscentrene (Forum 187-kendelsen, præmis 146).

58 Det følger af det ovenstående, at henset til formålet med en sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som den ikke fastsætter bestemmelser om en rimelig overgangsperiode, vil en annullation af denne beslutning ikke give nogen fordel for sagsøgeren.

59 Ingen af sagsøgerens argumenter kan rejse tvivl om de foregående bemærkninger.

60 Hvad angår sagsøgerens argumenter om, at centrets søgsmålsinteresse ligger i at få en bekræftelse på, at den omhandlede ordning bliver opretholdt efter den 31. december 2005, og i at opnå de belgiske myndigheders anvendelse af kongelig anordning nr. 187, fremgår det ganske vist af retspraksis, at i tilfælde af, at det ikke kan udelukkes, at en sagsøger — hvis en sag blev antaget til realitetsbehandling — ville kunne gøre visse krav gældende over for de nationale myndigheder eller i det mindste lade sin ansøgning behandle ved disse, berettiger dette en søgsmålsinteresse (jf. i denne retning Rettens dom af 22.11.2001, sag T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie mod Kommissionen, Sml. II, s. 3367, præmis 34 og 38, og af 12.9.2007, sag T-348/03, Koninklijke Friesland Foods mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 72).

61 Det skal imidlertid for det første bemærkes, at selv hvis det i nærværende sag antages, at sagen bliver antaget til realitetsbehandling, har sagsøgeren ikke nogen krav at gøre gældende over for de belgiske myndigheder vedrørende særligt den overgangsperiode, som den drager fordel af, og som er genstand for nærværende tvist. Som det fremgår af ovenstående bemærkninger, kan de belgiske myndigheder ikke give sagsøgeren en forlængelse selv med tilbagevirkende kraft af den overgangsperiode, der er blevet tildelt, idet centret ikke længere er omfattet af skatteordningen for koordinationscentre. Det skal dernæst bemærkes, at bestemmelserne i beslutningen fra 2003, som kvalificerer den pågældende støtteordning som uforenelig med fællesmarkedet, og som pålægger de belgiske myndigheder at ophæve den eller ændre den for at gøre den forenelig med fællesmarkedet, ikke er blevet annulleret af Domstolen i Forum 187-dommen. De har således haft virkning siden vedtagelsen af beslutningen fra 2003, hvorfor de belgiske myndigheder ikke kunne forny sagsøgerens godkendelse alene på grundlag af kongelig anordning nr. 187. I tilfælde af annullation af den

anfægtede beslutning vil en ny beslutning fra Kommissionen være nødvendig for at fastlægge en ny overgangsperiode, som centrene kan blive omfattet af, for så vidt som det ikke tilkommer Retten under et annullationssøgsmål at sætte en anden beslutning i stedet for den omtvistede beslutning eller at ændre denne beslutning (Domstolens kendelse af 11.5.2000, sag C-428/98, Deutsche Post mod IECC og Kommissionen, Sml. I, s. 3061, præmis 28, og Rettens dom af 26.9.2002, sag T-199/99, Sgaravatti Mediterranea mod Kommissionen, Sml. II, s. 3731, præmis 141).

62 Det skal under disse omstændigheder bemærkes, dels at sagsøgeren ikke kan lægge anvendelsen af kongelig anordning nr. 187 til grund for sin søgsmålsinteresse efter 31. december 2005, dels at den omstændighed, at de belgiske myndigheder ikke var udelukket fra at lade centret drage fordel af den omhandlede ordning efter denne dato, ikke er relevant.

63 Det skal endvidere bemærkes, at en sagsøger ikke kan påberåbe sig fremtidige og uvisse situationer med henblik på at godtgøre sin interesse i at kræve annullation af den anfægtede retsakt (jf. Rettens dom af 14.4.2005, sag T-141/03, Sniace mod Kommissionen, Sml. II, s. 1197, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis). Det skal fastslås, at uafhængigt af de forudgående bemærkninger gør ingen af de beviser, som sagsøgeren har fremlagt, det muligt klart at fastslå, at i tilfælde af annullation af den anfægtede beslutning ville de belgiske myndigheder forlænge centrets godkendelse med tilbagevirkende kraft til efter den 31. december 2005 på grundlag af kongelig anordning nr. 187. Særligt fremgår dette hverken af de skrivelser fra de belgiske myndigheder, som er vedlagt som bilag til stævningen, og som i det væsentlige blot er kvitteringer for modtagelsen af sagsøgerens skrivelser, eller af myndighedernes skrivelse af 11. juni 2008 vedlagt som bilag til replikken, hvori anføres, at så længe der ikke er truffet endelig afgørelse i nærværende sag, vil de belgiske skattemyndigheder ikke anvende skatteforhøjelsen eller andre sanktioner eller administrative bøder som følge af afslaget på anvendelse af koordinationscenterordningen, som sagsøgeren har anmodet om i sine selvangivelser. I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan disse forhold ikke betragtes som indicier, der klart og betingelsesløst viser, at de belgiske myndigheder havde til hensigt at forlænge centrets godkendelse efter 31. december 2005. Den omstændighed, at de belgiske myndigheder har opført sagsøgeren på skattelisten for skatteårene 2006 og 2007 med anvendelse af den normale skatteordning udgør faktisk et modsat indicium.

64 Hvad angår loven fra 2006 skal det bemærkes, at den under alle omstændigheder ikke kan begrunde en søgsmålsinteresse for sagsøgeren. De bestemmelser i denne lov, som vedrører skatteordningen for koordinationscentrene, er således ikke trådt i kraft. Tidspunktet for deres ikrafttræden skulle således i overensstemmelse med lovens artikel 298 fastsættes ved kongelig anordning efter høring af Ministerrådet, men en sådan er aldrig blevet vedtaget. Som det fremgår af betragtning 18 til den anfægtede beslutning, blev denne ikrafttræden af de belgiske myndigheder underlagt Kommissionens bekræftelse af, at den ikke rejste indsigelse mod den. Den anfægtede beslutning bestemmer dog i artikel 3, at loven fra 2006 er uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang dens bestemmelser åbner mulighed for gennem nye godkendelsesforlængelser at forlænge koordinationscenterordningen til tiden efter den 31. december 2005. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af 16. betragtning til kongelig anordning af 19. december 2008, at de belgiske myndigheder har »accepteret [den anfægtede beslutning] om ikke at gennemføre [loven fra 2006]«, for så vidt angår koordinationscenterordningen, og har underrettet de berørte skattepligtige herom. Det følger heraf, at de belgiske myndigheder ikke tilsigter at lade loven træde i kraft. Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgeren ikke udtrykkeligt har anfægtet den anfægtede beslutning for så vidt angår loven fra 2006, og under retsmødet har bekræftet, at det ikke var nødvendigt at påberåbe sig denne lov.

65 Endelig skal sagsøgerens argumenter om, at spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling ikke kan afhænge af forekomsten af en formel godkendelse på tidspunktet for sagsanlægget, skønt en sådan godkendelse afhænger af fastlæggelsen af en overgangsperiode i den anfægtede beslutning, forkastes. Som det fremgår af de ovenstående bemærkninger, er datoen for, hvornår sagsøgeren ophørte med at drage fordel af en gyldig godkendelse, og således hvornår centret burde have truffet de nødvendige foranstaltninger for at tilpasse sig hertil, først og fremmest fastsat alene af de belgiske myndigheder og ikke af den anfægtede beslutning. Spørgsmålet om nærværende sags antagelse til realitetsbehandling er endvidere underlagt forekomsten af en søgsmålsinteresse hos sagsøgeren og ikke forekomsten af en gyldig godkendelse ved sagens anlæg, selv om denne omstændighed kan have indflydelse på undersøgelsen af søgsmålsinteressen.

66 Henset til alle ovenstående bemærkninger, må det fastslås, at sagsøgeren ikke har søgsmålsinteresse.

67 Sagen bør følgelig afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge Kommissionens formalitetsindsigelse vedrørende den omstændighed, at sagsøgeren ikke er direkte berørt.

Sagens omkostninger

68 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I denne sag har sagsøgeren tabt sagen, hvorfor sagsøgeren i henhold til Kommissionens påstand bør pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) Centre de coordination Carrefour SNC betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. marts 2010.

Underskrifter